

Tale Forbudstanken sin fulde Tilslutning, idet han udtalte følgende Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „Jeg for min personlige Del fatter ikke ret, hvorledes man kan tro, at Maalet Folkeædruelighed skulde kunne naas uden Midlet Forbud.“ Den svenske Statsminister sluttede sig til Forbudstanken i Frihedens Navn og for at skaffe Folket større Frihed. Han udtalte nemlig ved samme Lejlighed følgende: „Den store Idé om et Folk, som helt afkaster Rusdrikkenes frygtelige Aag, som rejser sig af Trældom til Frihed og derigennem til en fysisk og aandelig Livskraft og Sundhed som aldrig før — den Idé dør ikke, og aldrig skal den strække Vaaben. Den skal leve, og den skal sejre“. Statsministerens Tale blev meget omtalt og debatteret i den svenske Presse. Den kloge og erfarne Politikers Ord vakte uhyre Opsigt naturligvis især, fordi han her for første Gang som Regeringens Chef indtog et bestemt Standpunkt til dette Spørgsmaal, som allerede er brændende i vort Naboland. Og Debatten om Alkoholforbudet forplantede sig fra Sverige til Danmark. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) skrev en Artikel i „Tiden“ om denne Sag, og han gav deri Forbudstanken sin Tilslutning. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Ord af denne Artikel. Det ærede Medlem skrev: „Det svenske Venstreministerium er det første nordiske Ministerium, der har gjort Forbudssagen til en Programsag, og det er lige saa givet, at dette Skridt vil virke ansporende i samme Retning paa Venstre i de to andre nordiske Lande.... Vi gør opmærksom paa, at er de frisindede Partier i de nordiske Lande først slaaet ind paa Vejen, da vil Maalet ogsaa en Gang naas, selv om det ikke bliver i denne Slægts Levetid, og vi tvivler ikke om, at Venstre vil slaa ind paa Vejen før eller senere“. Den højtærede Konseilspræsident udtalte til „Nationaltidende“, at: „det vilde være et overordentlig Gode for Nationen, hvis al Nydelse af Spiritus undtagen som Stimulans i Sygdomstilfælde blev forhindret“. Han pegede ganske vist paa de finansielle og internationale Vanskeligheder ved Forbudslovens Gennemførelse, ligesom den svenske Ministerchef havde gjort, men i Princippet gav han Forbudstanken sin Tilslutning.

At saadanne Udtalelser af ledende Politikere er blevet meget drøftet i Pressen og paa Møder, maa betragtes som en Selvfølge.

Den anden Begivenhed, som gav Anledning til Debatten om Ædruelighedspolitik og Forbud, var Brændevinsdramaet ved Ringsted. En ung Mand dræbte i stærkt beruset Tilstand en Kammerat lige udenfor Byen, og under Indtryk af dette uhyggelige Drab skrev Redaktør Bransager nogle Artikler, hvori han stillede Krav om en langt strengere Ædruelighedslovgivning. Han opkastede det Spørgsmaal: „Hvad skal vi med alle de Værtshuse, og hvorfor har vi ikke ryddet dem for længe siden?“ Han kræver ikke ligefrem Forbud, men en stærk Indskrænkning af Alkoholtrafikken. Og da der opponeres imod ham i den personlige Friheds Navn, skriver han de fornuftige Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Ogsaa vi elsker Friheden af et trofast Sind, men vi føler ikke i samme Grad som andre Bekymring for den personlige Friheds Skæbne i disse Tider. Vi har det Indtryk, at den trives rigtig vel her i Landet, og at den, hvis den skulde komme alvorligt i Fare, aldrig har haft et stærkere Værn end netop i vore Dage. Og vi nærer ingen Frygt for, at det skulde gaa den ilde, selv om det skulde komme til endog kraftige Indgreb i Alkoholomsætningsens frie Løb. Den personlige Frihed lever jo heldigvis ikke af Spiritus alene“. Saaledes skrev Redaktør Bransager i Ringsted. Læg vel Mærke til, at disse Udtalelser, som jeg her har tilladt mig at citere, ikke skyldes organiserede Afholdsfolk, men derimod Ædruelighedens Venner, der staar udenfor Afholdsfolkenes Rækker.

Jeg for mit personlige Vedkommende ønsker, at alle baade Afholdsfolk og Ikke-Afholdsfolk vil se sundt og ædrueligt paa dette store socialpolitiske Spørgsmaal. Det er min Opfattelse, at vi ikke kan naa frem til Alkoholspørgsmaalets endelige Løsning undtagen gennem Forbudet. I den Henseende er jeg enig med den svenske Statsminister, saa jeg kan ikke følge det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam), naar han udtalte: „Naar det ad Frivillighedens Vej er gaaet i den Grad ned med Misbrug af spirituose Drikke, som Tilfældet er, og som Statistikkenes Tal viser, kunde det synes, at der ingen særlig Grund er til at arbejde ivrigt for en Forbudslov mod Spiritus“. Saa længe Mennesker og Hjem ødelægges i Tusindvis af stærke Drikke, er der Grund til at bekæmpe Alkoholtrafikken paa en virkningsfuld og forstandig Maade, og derfor maa Endemaalet være Forbud. Men jeg ønsker i Virkeligheden, at vi maa komme saa langt frem som muligt ad Fri-